

Příběhy moderních neandertálců

ÚŘEDNICE Z VIGVAMU

Barbora Walterová Benešová

ÚŘEDNICE Z VIGVAMU

Barbora Walterová Benešová

ÚŘEDNICE Z VIGVAMU

Copyright © Barbora Walterová Benešová, 2021

Cover design © Pavlína Černá, 2022

Cover Illustration © Shutterstock

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, 2022

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka a korektorka Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

*Podobnost s reálnými postavami
v tomto beletristickém románu je čistě náhodná.*

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-365-4

„Tuto knihu věnuji
všem kolegyním a kolegům,
kteří za to stojí!“

Úředník z finančního úřadu povídá řediteli jedné firmy:
„Nemyslete si, že nemáme smysl pro humor.
Nad vaším posledním daňovým přiznáním
jsme se od srdce zasmáli.“

PROLOG

Další růžový lísteček za stěračem podepsaný milostnou rukou městského strážníka. Rande máme prý u nich na služebně, ale nenapsal tam žádný čas ani poznávací znamení. Mám si snad skočit koupit růži? Zřejmě jsem ho tak uchvátila svým vzhledem a vytříbeným chováním, že na mě počká klidně celý den. Možná že by na mě počkal i mnohem déle.

Tahle představa mě rozesměje. Nechápu, že mě zase vyhmátli. Odběhla jsem si jen na chvilíčku, abych přepadla dostavník a měla čím nakrmit hladové indiánské děti. Jak to dělají, že vždycky kontrolují parkování zrovna tam, kde stojím se svým staříčkým červeným drakem? Tentokrát už mi to asi neprojde jen jako napomenutí. Překontroluji hotovost v peněžence a doufám, že po mně nebudou chtít víc než dvě stovky. I tak jim to tam budu muset vysypat ve velmi drobných mincích. Náčelník Šedý vlk vždycky říká: „Kdo si neváží haléře, není hoden korun.“

Zachrastím fialovou portmonkou s barevnými puntíky a připadám si jako vykradač dětských kasiček. Kdybych náhodou spadla do řeky, peněženka by mě okamžitě stáhla pod hladinu a já neumím moc plavat.

Potupně strhnu milostné psaníčko za stěračem počmárané neuvěřitelným škrabopisem a vykročím vstříc strážnické zá-

kladně městské policie. To zase bude narážek a připomínek! Musím se obrnit neprůstřelnou trpělivostí. Doufám, že neskončím rovnou u mučednického kůlu.

Zcela vzorně a jemně zaklepu na dveře služebny a vejdu dovnitř. Nechci je naštvat hned na začátku. Způsobně se postavím do fronty k okénku, kde už přede mnou stojí pán se stejným problémem. Jeho velikost pupku a široká záda ovšem dokážou vytvořit frontu dlouhou až na chodbu. A to tu stojíme jen sami dva. Konečně začínám chápat hlášku Šimka a Grossmanna: „Seděl jsem sám v přeplněném kupé“. Rukama rozhazuje tak prudce, že raději couvnu zpátky ke schodišti, abych ještě jednu neschytala. Taky tvrdí, že si jen na chvíli odskočil a už tam měl výzvu. Jestlipak existuje někdo, kdo tuto výmluvu ještě nepoužil?

Když konečně přijdu na řadu, protože pan Přeplněný odchází lehčí o tři stovky, jak mi neopomněl celkem naštvaně sdělit při odchodu, nestačím ani pozdravit a místo slušného a důstojného jednání ze strany městské policie se mi dostává spíše pošklebování.

Jen strčím hlavu do okénka, pět strážníků sedících za svými stoly propadá v hurónský smích. Copak ještě nikdy neviděli utahanou indiánku?

„Ale, ale, copak to tu máme za průserářku?“ slyším hlas indiánky z policejního kmene. V mém zorném poli za přepážkou se vynoří Zkažená veverka s neuvěřitelně hubenou postavou a s havraními kudrnatými vlasy, jako mají ovce. Předpokládám, že obvod jejího pasu mám já zhruba kolem stehna, a to možná ještě přeháním. Veverka vytahuje příjmové pokladní doklady zpod starého oprýskaného stolku, který sem pořídili v dobách, kdy ještě Slováci byli naši bratia. „To bude minimálně za litr.“

„A nestačilo by jen napomenutí? Já se opravdu budu strašně kát a slibuju, že už to nikdy neudělám,“ přísahám na holý pupek. Vzhledem k velikosti mého pupku to musí vyznít zcela přesvědčivě.

„Asi myslíš domluvu,“ opraví mě škodolibě Zkažená veverka.

„Pojď dál,“ směje se za rohem mistr zdejší školy bojového umění, který je již dlouhé roky trenérem mých tří dětí. Je to jeden z mála lidí na téhle planetě, jehož triko bych si mohla bez problémů obléknout. On má sice tělo vypracované a svalnaté, zatím co já ho mám vystlané špeky, ale objem máme zhruba stejný. I proto si vysloužil krásné jméno, které teprve nedávno schválila kmenová rada. Říkají mu Mato Tanka nebo-li Velký medvěd.

Otevřel mi prosklené dveře a zase za mnou způsobně zavřel jako pravý rudý gentleman. „Nedáš si kafe?“ nabídl mi.

„Počkej, ještě jsme nedořešili to špatné parkování,“ vmísí se do hovoru Veverka, která kolem mě poskakuje s pokladním blokem. Potom zaklesne oba palce za opasek se zbraní a pouťy, roztáhne široce ramena a výhruzně se postaví vedle mě. Ale vypadá jen jako skřítek Rákosníček, který se právě pokouší řečí těla vyhrožovat maxipsu Fíkovi.

„První půlhodina je zadarmo, ne? Já tam stála sotva deset minut,“ hájím se.

„Drahá paní novinářko, myslím, že s vaší inteligencí a znalostmi byste měla vědět, že na parkovacím automatu je jasně napsáno, že i na těch třicet minut si musíte ten lístek vytisknout, i když je to po tu dobu zdarma.“

„Ale viděla jsi, jak daleko byl od mého auta?“ hájila jsem se. „A kde je nějaká ekologie? Chraňme naše lesy!“

„Nesmíš bejt líná. Co by ti taková procházka udělala?“ hučí do mě stále Veverka.

Ze slovní přestřelky, ve které začínám prohrávat, nás vyruší zazvonění mého mobilního telefonu. V kapse mi vyřvává rytmické africké bubnování. Zrovna volá můj drahý manžel.

„Dej mi ho,“ natahuje ke mně ruku trenér taekwonda a stiskne tlačítko zeleného telefonku.

„Tady městská policie, právě jsme zatkli vaši ženu za špatné parkování,“ oznámí mu zcela vážným hlasem Velký medvěd.

Jenže můj manžel se nenechá nacytat žádným takovým sdělením, přece jen je to náčelník velkého kmene, a naprosto nadšeně a vesele začne křičet do sluchátka: „Hurá! Tak si ji tam nechte, já už ji doma nechci. Přece máte povinnost podezřelého zadržet alespoň na osmačtyřicet hodin.“

„Ne, počkejte, pane, my ji tady nechceme, koukejte si pro ni přijet,“ brání se strážník, který má v uniformě tak široká ramena, že mu zakrývají doslova celá záda.

„Nic takovýho. Jednou jste si ji zatkli, tak si to taky na chvíli užíjte,“ manžel je naprosto neoblomný a odmítá s Medvědem jakkoli vyjednávat.

„To mi nemůžeš udělat. Co tady s ní budu dva dny dělat? Vždyť nám zbourá celou služebnu! My tady ani nemáme celou, kam bychom ji zavřeli.“

„Něco si vymysli, strč ji třeba do skříně, ale neopovažuj se mi ji poslat domů!“

A to ani nemluvím o tom, že trenér se proti manželovi hájí tím, že takhle velkou skřín tady samozřejmě nemají. Pouta bohužel nedostanu a ještě musím slíbit, že upeču pekáč domácích tvarohových buchet, abych odčinila své nevhod-

né chování. Ale jinak to mám jen za dvě stovky. Beru to jako úspěšný lov.

„Hele, a prý ti vyšla nová kniha?“ ptá se druhá zástupkyně něžného pohlaví v řadách modrých panáků ve stejnokrojích.

„Každý rok jedna kniha, odmítám slevovat.“

„A zase nějaké sadistické sexuální choutky?“ směje se Veverka, která mé romány odmítá číst. „Nebo tentokrát zničení planety červí dírou?“

„Tobě to může být jedno, když si stejně nikdy nic nepřečteš,“ jemně ji zatahám za dlouhý pramen černých vlasů, které jí volně splývají po ramenou. Podle mého by měla nosit culík. Takové pačesy by se jí snadno mohly dostat třeba do závěru zbraně a způsobit nechtěné zmáčknutí koutku.

„Až napíšeš něco legračního, tak si to přečtu, ale na žraní lidí fakt nemám náladu.“

„A jako co by sis představovala?“ nechápu, kam tím míří.

„Vždyť ty seš vtipná osoba v reálném životě, proč nepíšeš o tom? Vydej třeba deník matky po čtyřicítce,“ napadne ji a já najednou nevím, jak mám na takovou urážku odpovědět. Zalétnu pohledem do plného zrcadla na stěně. To je to se mnou vážně tak strašné? Velký medvěd se okamžitě smíchy rozpláče, až mu slzy stříkají na všechny strany. Jeho velké tělo sebou škube v záchvatech mohutných otřesů.

„Ty vado! Kolik si jako myslíš, že mi je?“ rozzlobím se a vůbec mi tahle situace nepřipadá legrační. Vždyť mně bude čtyřicet až za spoustu let.

„No, já nevím, já třeba myslela, že to chvilku trvá, než se taková knížka napíše,“ pochopila, že přestřelila, a najednou nevěděla, jak z takového faux pas vyplout.

Trenér mezitím buší pěstí do stolu a utírá si vodopády slz řinoucích se z jeho očí. „Tos to moc nevylepšila.“

„Počkej, kolik ti vlastně je?“ zarazí se a vážně nad tím začíná uvažovat.

„Pětatřicet.“

„Ty seš ještě mladší než já? Neměla bys mi náhodou vykat?“ z obranné linie najednou postoupí do prudkého útoku. Nemá už co ztratit, bitva v jejím podání vypadá dost prohraná. Nabrousím poslední hrot jedovatého šípu.

„Děvenko, já jsem stará jen svými životními zkušenostmi.“

„No, právě. Podle toho, co jsi prožila a kolik máš dětí, bych ti hádala tak sedmdesát, ale na to samozřejmě nevypadáš,“ nastavuje dlaně v obranném postoji.

1

Zažloutlé a pokroucené listí začíná pomalu opadávat ze stromů, které připomínají spíš košťata starých čarodějnic. Tak snadno se pouští svých větví, jako děti, které odcházejí od maminky, aby samy poznaly svět. Jenže když dopadnou na zem, chtěly by se zase zpátky vrátit do náruči teplého dřeva, kde bylo bezpečno a pohodlně, ale už je pozdě. Okolní svět je pohltil svými složenkami, pojištěními, platbami, stresem a přehnanou zodpovědností. Stará rozhodnutí se málokdy dají vrátit zpátky a čas neúprosně plyne dál. Děti strašně rychle stárnou a každý člověk se sám o sobě vyvíjí. Osud nám do cesty klade různé životní překážky a čeká, jak se rozhodneme, co uděláme, jak odpovíme, abychom mohli rozbalit novou dějovou linku v realistické hře nazvané život. Postupem času každý z nás sám píše jednotlivé životní kapitoly a jen na nás záleží, jaký konec si k nim budeme moci připsat. Je libo happy end, nebo snad drama? Já se zřejmě rozhodla ještě na chvíli pro drobný thriller s prvky sci-fi nebo fantasy, ale vím jistě, že za poslední tečku budu psát smějící se emotikon anebo velké zářivé srdce, protože přesně takhle jsem si to naplánovala.

Další čtyři dlouhé roky tak zvané „dovolené“ jsou konečně za mnou. Dalo se to vydržet, ale už to odmítám opakovat. Všechno se má jednou zkusit, ale tato zkušenost potřetí úplně

stačila. Konec s recidivou. Už se nikdy nevrátím. Každý se přece může polepšit. Teď začíná svoboda.

Už nejsme spojeni v jednu jedinou nerozlučnou bytost. Teď už musíme jít každá svou životní cestou. Píšeme svoje vlastní epizody a vybíráme si pro hlavní role ty nejlepší herce bez pořádaného castingu nebo řádného výběrového řízení. Volíme podle emocí, sympatií a mnohdy bez předchozího přemýšlení nebo zkušeností.

Na svobodu mi zbývá už jen posledních pár kroků. Už se blížím ke kovovým zamřížovaným vratům, která se přede mnou do široka otevírají a touží mě vzít do své svobodné náruče. V dálce vidím obrysy bytových domů a starou hasičskou zbrojnicí, kterou se zrovna snaží dát dělníci dohromady z přiškrceného obecního rozpočtu. Ten pohled na dlouhou ulici, po které nejede jediné auto, a na chodníky, po kterých nespěchají žádní lidé, mi připadá naprosto úchvatný. Ticho všude kolem mě je naprosto ohlušující a svobodné. Konečně mohu vykročit tou správnou nohou do nového životního cyklu. Vzduch je cítit tlejícím listím, a já mám přesto pocit, že tuto vůni si budu pamatovat už napořád.

Za sebou nechávám dvoupatrovou žlutou budovu s velkými prosklenými okny, za kterými na mě hledí zvědavé střapaté hlavy, některé dokonce pláčou a mávají mi. Podpatky vysokých bot klapou o dlážděný chodník v zahradách. Na cestu dopadají kužely světla z barevných pouličních lamp, které v časném ranním oparu lehce problikávají uvolňující melodii. Do hlubokého vydechnutí mi zbývají poslední centimetry, pak jen milimetry. Už mám na dosah chladnou kliku vonící úlevou. Stačí jen za sebou hlasitě zaklapnout.

Pomaličku zavírám další kapitolu svého nedlouhého života, nasliním si obyčejnou tužku číslo dvě a na novou stránku velmi pomalu a konečně s rozvahou začnu psát další epizodu třetího dějství. Příběh se zatím neuzavírá, pořád má pokračování. Ještě totiž nejsem ani v polovině.

Mřížovaná vrata za mnou hlučně zapadnou, naposledy se otočím na prosklenou budovu s osvětlenými okny a zamávám. Nadechnu se volného svěžího vzduchu prosyceného podzimní plísní a úplně cítím, jak mi do žil proudí obrovská energie a síla, kterou nic a nikdo nezastaví. Ovládnou se, abych nezačala křičet nahlas, a naskočím do auta na vyhřáté místo řidiče. Zařadím zpátečku a vycouvám na silnici tak rychle, jak to jen jde. Už abych byla pryč.

První den mého nového života. V pomyslném dotazníku vyplňuji záporným křížkem kolonku *rodičovská dovolená* a v kolonce zaměstnání dopisuji veliké *ano*. Už mě tu máš zpátky, má demokratická republiko, abych zase mohla přispívat do našeho sociálního systému nemalými částkami a měla stoprocentní jistotu, že v důchodu nedostanu zpět ani jednu čtvrtinu.

Docela bych chtěla dostat do rukou chlapa, který vymyslel název *materšská* nebo *rodičovská „dovolená“*. Musel to být mužský, protože ženská by tohle nikdy neřekla. Pokud vím, tak v zákoníku práce je jasně ustanoveno, že *dovolená* se zaměstnanci poskytuje na zotavenou. Copak ty roky mezi plínama, dudlíkama, kašičkama a rýmičkama se dají nazvat *dovolenou*? Jak může někdo říct, že si ženy na *materšské* užívají a mají moře volného času? Já měla volna asi tolik, jako je vody ve vyschlém korytu řeky. Neustálé noční vstávání mě málem

připravilo o rozum a je div, že ještě po tolika vyměněných pokálených plenách vůbec cítím parfém Givenchy. Kdybych místo míchání sunaru věnovala čas třeba studiu fyziky, byla by ze mě stoprocentně nejúspěšnější jaderná fyzička na celém světě.

Tady někde se zrodila má neoblíbenost malých dětí. A to mi už zůstalo. Víím, že to se mnou má mláďata nemají jednoduché, to uznávám, ale možná i díky mé přísnosti a částečné lenosti jsou daleko soběstačnější než jejich vrstevníci a nikdy jsem nemusela řešit vztekání na veřejnosti nebo přílišné odmítnutí. To, že jsem se byla líná zvednout od rozdělané práce, abych šla čtyřletému dítěti udělat šťávu, ho donutilo k tomu, že se takové jednoduché úkony naučilo dělat velmi brzy samo. Obzvláště nejmladší Adélku, na kterou už bohužel v mém hrnci trpělivosti příliš nezbylo. Po několika letech se ovšem ukázalo, že průprava do života je právě u ní tou nejpodstatnější. Ve svých deseti letech dokáže uvařit téměř cokoli, zastane všechny domácí práce, obsluhuje myčku, pračku a sušičku jako odborný technik, v obchodech platí vlastní platební kartou a vánoční dárky zásadně objednává na internetu. U nás před domem se tak točí jedna přepravní firma za druhou, aby slečně Adéle doručila její balíček. Do školy se zásadně připravuje sama už od první třídy a vážně si nepamatuji, že bych s některým z dětí dělala domácí úkoly, nebo je naopak honila a kontrolovala, jestli mají vše připraveno. Poradím, pomohu, vysvětlím, ale nepracuji za ně. Prostě od první třídy na ně přešla zodpovědnost za vlastní vzdělání. Je to jejich jediná povinnost a té se musí držet. A světe, div se, vychází mi to. Alespoň zatím. A to já na rozdíl od jejich tatínka alespoň víím, kterou školu, a dokonce i třídu naše roztomilé ratolesti navštěvují.

Celá naše jeskynní tlupa reprezentuje novou lidskou rasu moderních neandrtálců. Indiánský kmen žije ve vlastním vigvamu v jedné zapadlé vesničce v lesích. V radě starších zasedají moji rodiče – náčelník Šedý vlk a Suchá vrba. Ti obývají spodní jeskyně našeho vigvamu a do vrchních pater jsme se nastěhovali my. Naší rodinné tlupě velí Poslední mohykán, který trpí utkvělou představou, že řídí celou jeskynní domácnost, a já ho v tom už několik let nechávám, i když všichni dobře víme, že velení mám já, Uřvaná saň. Nejstarší mládě v našem kmeni je Podrážděný slepýš, která bohužel zdělila otcovu výbušnou letoru a po mně pak vysoký počet dioptrií. Splašený kojot je mezi mláďaty jediným platným nástupcem náčelníka, protože kalumet se zásadně dědí z otce na syna. A nejmladší je Sedící mýval, na kterou v mém poháru trpělivosti zbylo tak strašně málo.

Tehdy v říjnu jsem umístila do předškolního ústavu svou nejmladší dceru přezdívanou Sedící mýval. Tohle dítě totiž mělo raději sezení u stolu a vyrábění z papíru než pohyb a sportování. Postupem let se to taky začalo projevovat na její zadnici. Ti starší už byli dávno školou povinní. Shodila jsem roztrhané tepláky, umyla si mastné vlasy, rozčesala dredy a na obličej si namalovala masku člověka. Spíš jsem se o to jen pokoušela, protože i linka na horním víčku si žádá důkladný trénink. Po tolika letech lenivění, to člověku nenaskočí hned. Tu na levém oku jsem nakonec měla výš než na pravém a ta na pravém byla pro změnu o poznání širší. Urputné snažení jsem po desítkách minut vzdala a zhodnotila svůj vzhled konstatováním, že lepší už to nebude! Nejdůležitější ovšem bylo, že jsem konečně mohla nastoupit do pracovního procesu a zase začít

platit daně, pojištění, půjčky, elektřinu, vodu, nájem, školní družinu, dětem obědy a další vymoženosti. Po tolika letech se zase cítit jako plnohodnotný člověk, a ne jen jako dojná kráva, kuchařka, služka, chůva nebo uklízečka. Trvalo mi to celkem dlouho, najít obstojné zaměstnání, protože životopis, kde v kolonce u počtu dětí svítí magická trojka, působí na zaměstnavatele jako červené razítko s nápisem *zamínuto*. Podle zákona sice nejsem povinna uvádět počet lidí sosajících finance z domácího rozpočtu, ale věřím, že to ovlivňovalo vnímání mé osoby. Jakmile jsem kolonku vyškrtla, konečně jsem se dostala alespoň k nějakému tomu pohovoru. Jenže s mou povahou mnohdy nezabralo ani to. Bohužel, co nevím, to nevykecám, a tak jsem si několikrát sama dobrovolně zavřela dveře, když jsem hned u prvního zpovídání vytasila, že se doma starám o tři potomky. Málem jsem si nafackovala, když jsem opouštěla konferenční místnosti firem, a přitom jsem věděla, že se tam už nikdy nepodívám. Novinář by totiž přece měl být nezávislý, flexibilní a svobodomyšlný. Toto jsem pro nikoho zatím nesplňovala.

Velký Manitou při mně stál až při pohovoru do bulvárního časopisu sídlícího v našem hlavním městě. Podle názvu se měl číst zásadně jen u kávy. Pusu jsem měla zamknutou na několik západů a bála jsem se promluvit, abych na sebe zase nevyblafala něco, co není pro mou práci podstatné. Vybrali mě a já konečně mohla v půl sedmé ráno odhodit dceru do předškolního ústavu a poprvé vyrazit na cestu do velkoměsta, do moderní kanceláře, mezi všechny ty městské lidi, kteří žijí úplně jiný život než já. Pracovní doba sice začínala až někdy kolem deváté, ale doprava autem do středu Prahy zabrala asi

tak stejně času, jako kdybych denně létala s Lufthansou do Černé Hory a zpátky. Jen by mě to možná nestálo tolik peněz jako benzín, protože popojíždět v kolonách každé ráno bylo fakt za trest a letenky zaznamenaly v posledních letech výrazný finanční pokles. A můj červený drak, který nemá ani klimatizaci nebo centrální zamykání, toho spořádá víc než můj drahý manžel k večeři.

V téhle bulvární redakci byl svět ještě celkem v pořádku. Všechny jsme věděly, že děláme přece ten bulvár, že hledáme špínu a že od toho tady jsme. Legrácky z tělesných proporcí některých hereček či zpěvaček přelétaly z jednoho rohu kanceláře do druhého, i když ani jedna z nás by zrovna na módním molu neuspěla. Při rozchodech a rozvodech jsme vsázely na dalšího partnera, přitom skoro každá z nás měla nějaký ten rozchodový či rozvodový škraloup na svědomí, ale o tom se na veřejnosti nemluvalo. Humor nás neopouštěl ani v době, kdy na francouzskou redakci magazínu Charlie Hebdo zaútočili teroristé a my v naší obří open space kanceláři vymýšlely, kam bychom se schovaly, kdyby nás napadl nějaký potulný střelec. Z prosklené budovy jsme vyhlížely do neprostupného křoví posetého starými plastovými lahvemi a kapesníčky použitými k několika možným činnostem, abychom viděly každé železné zalesknutí zbraně, kdyby to náhodou přišlo i na Bohdalec. Neoblíbené kolegyně bychom samozřejmě vyšouply do první linie a tvrdé jádro Ultras by zůstalo schované v kuchyňce nebo na záchodcích. Zábava hodna sedmé třídy základní školy.

Hlavním středem našeho zájmu a posměšků byla samozřejmě i šéfová, která, i když zrovna nestříhala metr k odchodu do důchodu, dokázala přecíst cizojazyčné názvy zhruba stejně

kvalitně jako moje dcera, která právě nastoupila k předškolnímu vzdělávání. Ta totiž místo všech předložek, které krásná čeština nabízí, používala jen jedinou, a to *na*. Jezdila *na* babičkou, koupala se *na* vaně a zpívala *na* Vojtu nebo *na* Aničku.

Naše šéfová zase milovala Johnnyho Hlubku, tedy Deppa, kterému ovšem říkala „*Dýp*“. A místo amerického magazínu Vogue, který pravidelně odebírala, jí do schránky chodilo „*Vožu*“. No, každý holt čteme to, co nás baví. A protože chtěla vypadat stejně jako modelky v jejím milovaném *Vožu* na křídovém papíře, snažila se držet neustále nejmodernější druhy diet a nakopávačů metabolismu. Většinou to ale skončilo u toho, že celé dopoledne vůbec nic nejedla a při šeptání důvěrných informací u pracovního stolu se člověku z toho smradu pálily chloupky v nose. A mimochodem ani to nejedení moc nezabíralo. Do opravdické modelky jí chybělo zhubnout asi patnáct kilo a vyrůst zhruba o třicet centimetrů. Z mastných dlouhých cárů na hlavě s pokusem o přírodní blondátou barvu bych udělala lehce vkusný účes, použila trochu světlého make-upu, namalovala řasy a oční linky, aby bylo vidět, že existují. A pak už by určitě mohla minimálně do rubriky „*Opička radí*“, jak si poradit s nevěrným partnerem. Nebo možná plivat moudra v rubrice *Láska, sex a něžnosti* v *Bravičku*.

Důkaz toho, že se konečně blýská na moje osobní lepší kariéru, přišel i od nakladatelství, které se konečně rozhodlo vydat mou první knihu. Taky bylo na čase. To, že jsem jich předtím napsala asi dvacet a nikdo o ně neprojevil zájem, jsem šmahem zahodila do nevědomí. Kdo by se takovou banalitou zabýval? Ve svých jedenatřiceti letech jsem si splnila životní sen a vydala svůj první opravdický román. Dodnes